

ובאשר יורד יהוניה לבב לגביו אדני', מתחברים הדין ברוחמים בלבד, שהואiah להוניה. ובאשר עולה שם אדני לפה, שנאמר אדני שפטינו תפחה, לקבל שם יהוניה בפה, ולהתחרר שם שני שמות בחבור אחד - יהולוניה, כמו שפתחים בלב. ומשם זה בארי בעלי המשנה, מי שאין תוכו כבר או יונס בבית המקדש, אם אין להם פה ולב שניים. (עד כאן).

ונדר

קנעה - שיש טבעיות בקנעה שמתחרבות אחת, והן נקראות בני אלים. מוציאות רוח לנשב על העולם, ובאות מצד הגבורה. ובאשר הן מתחרבות אחת, הן כרגמת השופר. ואלו נקראים שופר, שופר של איל של יצחק. אלים - בני בשן, הבו לה בני אלים. אלים של יצחק. ומוציאות רוח וקול. ואותו קול יוצא ופוגע בעוני גשם, ונשמע לרויות שבחוון. ועל זה נאמר, (איוב כ) ורעם גבורותיו מי יתבונן. שודאי מצד הגבורה הם באים. ומשם זה (ומה אומר הקול מהו?) על הימים אל הקבود וגוי) אל הקבود הרעים ה' על מים רבים. אל הקבוד רוזען לא חזה, אלא אל הקבוד של בני אלים. ואין מי שפיר בשבח של הקול הנה. וזה שפטותם מי יתבונן.

רעיון מהימנה

פתח הרוצה הנאמן ואמר, אויל להם לבני אדם, שהם אוטומי לב, סתומי עיניהם, שלא יודעים אברוי הגורף שלהם על מה הם מתקנים, שחררי הקדוש ברוך הוא (הקנ"ה), שלשה חלות כלולים בו: אחד - הכל, שהוא להב אש, שיוציא מן הלב ונחלק לשבעה הבלים

ובך נחת יהוניה לבב, לגביו אדני', מתחברים דין לפומא, דאדני שפטינו תפחה, לקבל לאדני בפומא, לאתחררא פמן תרין שמהן בחבורה חדא, יהולוניה, בגונא דמתחראן לבב. ובגון דא אוקמה מאריתנתין, מי שאין תוכו כבר או יונס לבית המקדש, אי לית לו פומא ולבא שון. (ע"כ רועיא מהימנה).

והר:

קנעה שית עזקאנ בקנעה, מתחראן בחדא, ואינון אקרון בני אלים, מפקין רוחה לנשבא על עולם. ואתין מسطרא דגבורה. וכד אינון מתחרן בחדא, אינון בגונא דשפער. ואלין אקרו שופר, שופר של איל של יצחק. אלים בני בשן, הבו ליי בני אלים. אלים ד יצחק, ומפקין רוחה וקלא. וההוא קלא נפיק, ואערע בעבי מטרא, ואשתמע לבריתא לבר. ועל דא כתיב, (איוב כ) ורעם גבוריותיו מי יתבונן. דודאי מسطרא דגבורה קא אתין. ובגון דא (ס"א ומה אמר החוא קלא, קול ז' על הימים אל הקבוד וגוי) אל הקבוד הרעים ז' על מים רביים. אל הקבוד רוזען לא כתיב, אלא אל הקבוד הרעים, על ידא דבני אלים. ולית מאן דידע בשבחא דהאי קלא, הדא הוא דכתיב מי יתבונן.

רועיא מהימנה

פתח רועיא מהימנה ואמר, ווי לוין לבני נשא, דאיןון אטימין לבא, סתימין עיניין, דלא ידען אברים דגופיהון על מה אינון מתקנן, דהא קדרה בריך הוא (ג"א קג"ח) תלת חילין כלילן ביה, חד הבל, דאייהו להב אש, דנעפיק מון לבא ואתפלג לו' הבלים, דאמיר קהלה. תנינא, אויר דעתאל לגביה מלבר. תלמידה, מים דכגנפי

שאמר קהלה. שני - אויר שנכנס בתוכו מבוזע. שלישי - מים של גפני ראה, שהם דבוקים בקנה. ומשלשת אלו נעשה קול - מים ורומח ואש. ומתחלך כל אחד לשבעה, והם שבע להבות, שבעה אוירים, שבעה נחלים.

ובאשר פוגעות להבות הלב בעניינו שם, שהם פנפי ראה, דרך קנה הראה - זהו שנאמר ורעם גבורתו מי יתבונן. שבה הלב מבין בינה, שהיא בלב לשם כלו, גבורה. וחסד לيمין, מים של פנפי ראה. ושם חכמה, המכ, וממןו (שיר השירים ז) מעין גנים באור מים חיים ונולים מן לבנון, שהוא לבן המכ, נזלים על הקנה של הראה, אמר שעלו עניינה הביצה לגבי המכ.

וסוד הזכר - (שם ז) מי זאת עלה מן המדבר כתימרות עשן. והוא עשן המערקה שעולה מן הלב למכ, שביל הרוחות של העולם לא מיזות אותו ממקומו. חכמה: כח מ"ה. כח: בלב. מ"ה - במכה. קנה - תפארת, כלול שיש ספרות. שש מדרגות הן לפא, שהוא אמא. שתרד החכמה אצלך מן המכ ללב, שבה הלב מבין. ומשו זה, (משל ז) קנה חכמה מבין. בו אבא יזר, בו אבא קנה בינה. בו אבא יזר, בו אבא עוללה. וזהו סולם שבו (עלים וירדים בו) עלים - שנים, וירדים - שנים. וב偿bor הקדמוני. (ע"ט)

וher

וישט - שבילו מאכל, ומשם נכנס לכל האבירים, שהוא (זה הוא סוד) במדרגה של אשים. אשים הם קרבאים מיך, ובולעים ונוטלים כליל (הבל) מהותך האש העליונה, שבילו לאשימים. וסוד זה - (דברים י"ח) אשוי כי ונחלתו יאלון. אלון אוכלים ובולעים, והשאר לא אוכלים כן. וכל בני העלם (ס"א לר) לבד, לא יידעין איך אוכלים ולא הסוד

ריאה, דאיןון דבוקים בקנה. ומתלת אלין את עביד קול, מים ורום ואש, ומתקלג כל חד לשבעה, וainon שבעה להבים, שבעה אוירות, שבעה נחלים. ובדרערו להבים דלא, בעבי מטרא, דאיןון בגני ריאה, אורח קנה דריאה. האי איהו ורעם גבורהתו מי יתבונן. דביה לב מבין בינה, דאייהי בלבא לשמאלא, גבורה. וחסד לימיינא, מים דבוני ריאה. ותמן חכמה מוחא, ומגניה, (שיר השירים ז) מען גנים באור מים חיים ונזלים מן לבנון. דאייהו לבונא דמוחא, נזלים על קנה דריאה. בתר דאסתקוי עננים דבינה לגבי מוחא.

ורזא דמלחה (שיר השירים ג) מי זאת עלה מן המדבר כתימרות עשן. והוא עשן המערקה, דסליק מן לבא למוחא. דכל רוחין דעתמא, לא צוין ליה מאתריה. חכמה: כח מ"ה. כח: בלבא. מה: במוחא. קנה: תפארת, קליל שית ספרקאן. שית דרגין איןון לכרסיא, דאייה אימא. לנחתה חכמה לבגה, מן מוחא לבא, דבה לב מבין. וбегין דא, (משל ז) קנה חכמה קנה בינה. ביה אבא נחית. ביה אבא סליק. והאי איהו סולם דביה (ס"א עלם וירדים בו) עולמים טרי, וירדים פרוי. ובבחורא קדרמה. (ע"ב רעה מהימנא).

והר:

וישט דבלע מיכלא, ומתקמן עאל לבלחו שייפין, דאייהי (ס"א דאייה ריא) בדרגא דאשימים. אשים איבון קרבין מיד, ובלעי ונטלי כליל (ס"א כלא) מגו אשא עלאה, דכליל לאשימים. ורזא דא, (דברים י"ח) אשוי כי ונחלתו יאלון. אלין אכלין ובלעין. ושאר לא אכלין הבי.

ובכל בני עלם (ס"א לר) לבד, לא יידעין איך אכלין, ולאו רזא דלהון, אלא דרגין